

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 11 (117),
грудень 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

З РІЗДВОМ
ХРИСТОВИМ!

З НОВИМ РОКОМ!

Ще зовсім недавно ми зустрігали ювілейний 2000-й рік. А вже з ним прощаємося. Він промайнув як леда помітний помах Вічності. Як докір усім, хто чекав від нього чогось особливого. Як нагадування, що щось особливе вже відбулося: рівно дві тисячі років тому у Віфлеємські ясла з'явився Божий Син. З'явив, щоб нам подарувати Вічність. Подарувати те, що не знецінили два тисячоліття. І коли ти, читачу, будеш, за звичкою, перегоріти календар, згадай, що цифри 2001 мають безпосереднє відношення до Спасителя світу. Твого Спасителя...

Микола СИНЮК, директор місії «Голос надії».

«...ЧАСУ ВЖЕ НЕ БУДЕ»

Дорогі друзі — співпрацівники на ниві Божій!

Від Господа судилося нам переступити межу тисячоліть! Подія, для котрої годилося б підшукати високі слова і відповідний тон — прийде тихо і непомітно, навіть на долю секунди не зупинившись на відмітці — 2000.

Історія людства — від Едемського саду до Віфлеємських ясел і від них до кінця XX століття — поки що не закінчується. Годинник Вічності продовжує підрахунок до межі, про котру сказано в книзі Об'явлення: «...часу вже не буде» (10:6). Так склалося географічно, що першими молитву подяки Богові за рік минулий будуть звершати місіонери на острові Сахалін — подружжя Москвітіних і Непроп'юкіних. Далі третє тисячоліття прийде на простори Якутії, Сибіру, завітає до місіонерів Уралу, Центральної Росії, республік Кومی, Карелії і в останню чергу до місіонерів Іванофранківщини та Волині, потім — через океан до наших молитвеників і жертводавців у США, Канаді, і по всій поверхні землі пройде перший час і день третього тисячоліття.

Ясне сонце розжене морок ночі над нашими краями, але, на жаль, не зможе витіснити темряву з сердець людських, для котрих Новий рік — це нова причина, щоб оправдати своє беззаконня.

Всемогутній Бог, Котрий дав початок часу і простору, має потребу в людині. Світло Євангелії до людського серця зможуть донести люди, — і ця відповідальність залишається на нас — місіонерах, євангелістах, пасторах, жертводавцях, молитвениках третього тисячоліття.

Дорогі друзі, співпрацівники на ниві Христа! Вступаючи в рік 2001-ий — початок нового тисячоліття — будьте голосом надії для всіх, хто із року в рік несе важкий тягар і не може від нього визволитися. Вони чекають вас — Господь надіється на вас у новому тисячолітті.

**З Різдвом Христовим!
З Новим тисячоліттям!**

Дорогі брати і сестри — місіонери, жертводавці, молитвеники і усі читачі «Голосу надії». Щиро вітаю Вас з Різдвом Христовим та Новим роком. Бажаю Вам бути вірними Господу і у новому тисячолітті.

З повагою
президент місії
«Суламита»
Віктор ДЕЖНЮК.

Церкві Християн Віри Євангельської

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Нового 2001-ого року та Різдва Христового. Ще один рік відійшов у вічність, забравши з собою у небесні архіви наші радості і болі, успіхи і невдачі. Було вгодно Богові, щоб саме наше покоління переступило поріг нового тисячоліття.

Вражаючи зміни в житті людства, які відбулися за останні десятиліття, підтверджують пророцтва святої книги Біблії про наближення на землю великого дня Божого. По-особливому актуально звучать слова апостола Павла: «...бо за нашого часу кінець віку прийшов» (1 Кор.10:4). Невпинний годинник, створений Небесним Конструктором, своїми стрілками показує останній час. Церква Ісуса Христа, піднімаючи свої очі до Того, Хто завжди Незмінний (Євр.13:8), благає: «Зостанься з нами, бо вже вечоріє і кінчається день» (Лук.24:29).

Двадцять століть, які відділяють нас від дня народження Ісуса Христа, не змогли применшити величезну подію, що започаткувала нашу еру. На світанку нового тисячоліття знову всю Землю облітає радісне вітання: «Христос рождається!» і відлунням у мільйонах сердець чується відповідь: «Славімо Його!» Вістка про Того, «Хто в тілі з'явився... і у славі вознісся» (1Тим.3:16), ніби зірка, яка засвітилась над Віфлеємом у Різдвяну ніч, показує дорогу до Того, Хто є: «Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець» (Об.22:13), народжуючи нові душі для служіння Богу Живому й Істинному.

Згадуючи подію, яка сталася дві тисячі років тому на ізраїльській землі, віддаймо належну шану Йому, Хто народився і в наших серцях. Принесімо Новонародженому наші щирі молитви-подяки, пильно прислухаймося до голосу Святого Духа в наших серцях, щоб радість, про яку сповістили анголи на полях Віфлеєма, ніколи не залишала нас, тому що «...Дитя народилося нам, Син даний нам, і влада на раменах Його» (Ісаї 9:5).

**З Новим роком!
З Різдвом Христовим!
З повагою Пресвітерська Рада Волині.**

Місіонерська пошта

Приветствую Вас, дорогие братья и сестры во Христе!

Я не прекращаю и не прекращаю евангелизировать. Мне Господь дал красивый, сильный голос (я не хвалюсь, но так говорят другие), так что меня слышно в шуме автобуса и электрички. Я пою на рынках, остановках, площадях. Голоса хватает, чтобы охватить большую территорию. Пою песни, в которых прямо говорится о грехе, пьянстве, разврате и, конечно, о покаянии, например: «Душа, как птица, ищет хлеба», «Я оставил в небе все царство Свое», «Белым голубем» и другие. И хоть после часа непрерывного пения у меня садится голос, но на следующий день восстанавливается. Мне самому это нравится и доставляет плод моему делу. Как-то однажды я ехал в автобусе и пел. Один человек подошел ко мне и сказал, что я со своим голосом мог бы заработать большие деньги, и если я хочу, у него есть знакомые в областном центре, кто мог бы мне помочь. Я ответил, что я пою только для славы Христа и горжусь тем, что могу служить Ему своим голосом. Обычно я так и евангелизирую, когда куда-нибудь еду по району или в другой город. Беру с собой гитару — и громко пою, и когда вижу, что внимание людей обращено на меня, кратко проповедую.

Недавно к нам приехала группа из 4-ех человек для евангелизации. Они ездили по многим миссионерским точкам. Поют в четыре голоса, без музыки, что напоминает хоровое православное пение. Ставили на микроавтобусе колонку и гром-

«Я пою
лишь для славы
Христа»

ко пели. Между песнями один брат проповедовал. Люди стояли, слушали и многие плакали. Один мужчина даже рыдал. Но тут от администрации прислали милиционера. Когда люди увидели, что он хочет нам помешать, стали на него возмущаться. Я ему даже показал документы на разрешение проведение евангелизации, но он не унимался и все-таки выдернул шнур питания от усилителя. И тогда люди еще больше стали на него кричать. Этот милиционер и сам уже был не рад, что его послали. Он подошел к одному из братьев и сказал жалобным голосом: «Мне администрация приказала. Ребята, уезжайте отсюда, не делайте меня козлом отпущения». Но мы успели

достаточно провести евангелизацию, раздали много Новых Заветов с адресами церкви. Когда мы отъехали, то тот милиционер еще долго оправдывался, окруженный людьми. Братья мне сказали: «Миша, мы эту евангелизацию запоем на всю жизнь». Таким образом они провели 6 евангелизаций на рынках и площадях. Меня еще раз водили в пункт милиции разбираться с моими документами. Но я увидел, что когда проповедуется Слово Божье с любовью, то перед этой силой рушатся все злые и лживые убеждения и Бог действует в сердцах людей.

**Михаил Голованов,
г.Ворсма,
Нижегородская область.**

Вітаємо вас, дорогі брати і сестри. Пишуть вам брати з Первомайська і Єльників. Ми нещодавно пережили благословення, які описати не можливо. Два тижні тому брати з м.Лискова приїжджали до нас в Первомайськ. Після закінчення зібрання люди не розходились — тому брати ще співали, молились, розказували про Божі благословення під час евангелізації в Арзамасі, на якій біля двох тисяч людей отримали Євангелії і почули благу вістку. Брати були трішки потомлені, бо проводили по три-чотири евангелізації в день. Та, незважаючи на втому і на не надто сприятливу погоду, брати розставили апаратуру на місцевому ринку — і зазвучали пісні на пів-Первомайська. Їх обступили люди — всім було цікаво: посеред ринку, без музики, в чотири голоси славився Господь. На заклик до молитви чоловіки знімали шапки, схилили голови. Кожен, хто бажав, отримав Євангелію з запрошенням в дім молитви. Після цього поїхали в Єльники. Там ринок вже пустів. Та все

Місіонерські новини

ж зібралось чимало людей, які захоплено стояли і слухали. Одна жінка підійшла й спитала: «Скажіть, эти ребята артисты?» Відповідаємо: «Нет, тот талант у них от Бога, и поют они в соответствии с собственным стилем жизни».

Люди дивувалися, всі уважно слухали. А коли почали роздавати Нові Заповіти, всі відразу кинулись до машини. Брати тільки встигали подавати в руки, що тягнулись до Живого Слова. Після зібрання в Єльниках люди в один голос просили, щоб брати знову приїхали.

Тож просимо у вас молитовної підтримки за справу евангелізації в селищах Первомайськ і Єльники.

Саша Щутяк та Вадим Павлусь.

З 7 по 19 листопада у місті Глазов (Удмуртія, Росія) відбулися двотижневі заняття місіонерської школи, де навчалося 65 братів та сестер з Удмуртії, Карелії, Нижньгородської області, Марі-Ел, Чувашії і Татарстану. Після закінчення навчання вони отримали свідоцтва. Окрім того, близько 15 братів і сестер з місцевої церкви приходили на ці заняття просто як слухачі. Велика бо спрага християн Росії до освіти, до знань.

Місто Глазов, де проходило навчання, було закритим містом, туди в 1991 році приїхав брат Віктор Жученко з міста Чернівці і почав проповідувати Євангелію. Спочатку невелика група християн збиралася у

нерські точки, а вечорами проводили індивідуальні бесіди, які затягувалися часто далеко за північ. Але Господь підкріплював їх, поповнював сили, Сам діяв через них. Під час зібрань каюлися люди, під час молитов з оливопомазанням люди отримували зцілення, Бог хрестив Святим Духом. Люди отримали підтримку, духовне наставлення, а вони їм були ой як потрібні, бо більшість студентів, які навчалися в школі, та й місцеві християни — це новонавернені віруючі, які ще так мало мають досвіду християнського життя та служіння. Предмети, які викладалися, були для них новими, тому вони все старанно конспектували, задавали багато запитань, ділилися свідченнями з пе-

лася на брата вже з місцевих газет. Звинувачували в тому, що він вампір, і під маскою віри в Бога шукає жертву для здійснення своїх підступних планів. Віра брата похитнулася, не міг він своїми силами вже боротися, але з ним був Христос. Одного разу у сновидінні Він з'явився братові і сказав: «Я витерпів більше, тому не падай духом, а йди вперед!» Ці слова підкріпили брата, і він далі несе світло Слова Божого у темні душі язичників Марі-Ел.

І таке свідчення було не одне, багато студентів за короткий час служіння Богові встигли відчутти протистояння з боку сатани. Тому заняття місіонерської школи стали для них воістину благословенням і великою підтримкою. Не хотіли вони розлучатися, хоча знали, що їх чекає праця, що люди чекають їхніх нових знань. Не могли студенти залишитися невдячними Господу та викладачам. Ось їхні слова, прості, щирі та відверті, як це і притаманно російським людям: «Возлюбленные Господом нашим Иисусом Христом братья и сестры!

Велика бо спрага до знань!

кінотеатрі, а сьогодні місцева церква вже налічує 500 членів. Вони мають власний молитовний будинок, силами місцевої цекви проводяться євангелізації в 24 населених пунктах, видається газета «Божия нива». У молитовному будинку, окрім великого залу для зібрань, є класи для навчання, кімнати для проживання, тому це приміщення стало чудовим місцем для проведення занять місіонерської школи.

Заняття проводили викладачі з місії «Голос надії» Віктор Онищук, Степан Янюк, Петро Рибак, Леонід Борщ, Валентина Янюк та Валентина Карабан. Щодня, окрім неділі, з 9.00 до 16.30 викладачі невтомно працювали, передаючи студентам теоретичні знання та практичні навички з основ пастирології та біблійології, гомілетики та історії церкви, християнської етики та жіночого служіння. Після занять викладачі брали участь у зібраннях, звершали молитви, відвідували новоутворені місіо-

режитого ними за ці недовгі роки їх слідування за Господом.

Усіх схвилювала розповідь брата Роберта Богданова з Марі-Ел. Він є відповідальним за служіння в одному з населених пунктів цієї невеличкої російської республіки, де сьогодні процвітає язичництво. Коли односельчани дізналися, що він віруючий, почали заклинати його, чаклувати, підкидати різні окультні речі. Тобто сили пекла злісно повстали проти служіння брата, але він не зупинявся і далі свідкував людям про велич та славу живого Бога. Дехто почав прислухатися до його слів і наближатися до Господа, але сатана також не дремав. Через деякий час одна дівчина, яка почала відвідувати служіння, закінчила життя самогубством. Односельчани почали з підозрою дивитися на служителя, звинувачували його в тому, що він вбив дівчину. Невдовзі ще один чоловік, який ходив на зібрання, повісився. Тоді маса брудної інформації поли-

Слава Господу, що Он открыл к нам дорогу для вас, что Он познакомил нас с вами и говорил через вас Слово Божие. Хочется слушать и слушать вас, а вы, наверно, шутите, говоря: «Не надоели ли украинцы вам?» Как быстро прошло время вашего пребывания у нас, как не хочется расставаться.

Да благословит вас обильно Господь в дальнейшей жизни на пути следования за Христом, наполняет вас силою свыше для труда на ниве Божьей.

Спасибо вам за ваши молитвы, надеемся, что вы не забудете нас и будете молиться за возрастание нашей церкви в духе и истине.

С благодарением братья и сестры в Господе, г. Глазов, 18.11.2000г.»

На фото: вчителі з місії «Голос надії» разом з пастором церкви в м.Глазові Віктором Жученком (в центрі) та його дружиною Оленою.

Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Павло та Надія САЦІ: «Місіонерство — це сутність нашого життя»

91aawі ічтерв'ю

Мені завжди приємно спілкуватися з місіонерською сім'єю Саців — Павлом та Надією. За плечима в них місіонерський шлях завдовжки в 10 років. То ж про що розповідати мої друзі мають? Вони хваляться своїм Господом, Котрий став невід'ємною часткою їхнього життя.

Мені запали в душу слова Павла та Надії. Коли я запитала, як вони проводять відпустку, то у відповідь почула:

— В місіонерів відпустки не буває. Правда, може змінюватися місце праці. Ми повернулися з Карелії додому, але і тут Господь нас використовує. Недавно побували в Трускавці (після перенесеної операції Надії потрібно було підлікуватися), і Господь так влаштував, що ми щоранку проводили богослужіння біля ковчуги. Приходило дуже багато людей, які там відпочивають, Павло проповідував, а потім ми бесідували з людьми. Протягом всього нашого перебування там ми постійно мали можливість засвідкувати людям про Божу любов, помолитися за них та разом з ними.

Якщо ти став місіонером, то це вже на все життя. Вже не можеш сидіти спокійно в церкві, слухати проповіді і байдуже дивитися, як страждають в гріхах люди. Серце болить їхнім болем, хочеться їм допомогти, показати, що є вихід з темряви гріха.

— Скільки часу ви працюєте в Карелії та Мурманській області?

В Карелії ми працювали з 1993 року по 1995 рік, а потім почали працювати в Мурманській області. Ми працювали в м.Кем (Карелія), а потім були направлені в Муезер. Але в серці своєму ми відчували, що повинні працювати десь на новому місці. Але де?

Одного разу в м.Костомукші ми з братами мали бесіду, і через брата Павла Цвора Бог проговорив, що є потреба в працівниках в м.Умбі Мурманської області. Я відчув, що це те місце, куди мене Бог кличе і куди ми вже довгий час готуємося. Через декілька місяців ми поїхали туди роздивитися — і там залишилися. В Мурманській області проживає приблизно 100 тис. населення. На сьогодні церкви є майже в кожному місті, кожному районному центрі і починаємо працювати в містечках та селах.

Ми працюємо в південній частині Кольського півострова. Мурманська область простягається десь приблизно на 600 кілометрів Кольського півострова.

Розпочинали з м.Умби, а тепер вже ведеться праця в м.Кандалакші. Містечко знаходиться за 108 км від Умби, і ми їздимо туди. В неділю вранці ми проводимо богослужіння в Умбі, а на вечір їдемо в Кандалакшу і там залишаємося до середи, і знову повертаємося.

Тепер ще відкривається нова церква в м.Зеленоборську. Слава Богу, зараз там працюють двоє братів — випускників місіонерської школи. Слава Богу, що вони відгукнулися і мають бажання працювати серед населення Карелії та Мурманської області, що виявили жертовність у праці. Я бажаю, щоб вони ще більше утверджувалися, зміцнювалися духовно і мали незламний дух. Недарма Бог звертався до Ісуса Навина: «Будь твердим і дуже мужнім...»

Добре, що вони там не одні. Тому що, коли ми приїхали, то були одні і на початку нам було дуже важко, хотілося, щоб хтось до нас приїхав, поговорив, помолівся. Тепер ми стараємося відвідувати наших молодих братів, допомогти чим зможемо.

— Якою ви бачите свою майбутню працю?

— Щоб у наших церквах кожен

віруючий став учнем Ісуса Христа, послідовником Ісуса Христа. Щоб кожен член церкви став місіонером, свідчив про Ісуса. Це моя найбільша мрія: щоб не тільки ставали спасеними, але щоб ставали свідками і виконували повеління Господа. Щоб кожна церква Мурманської області посилала своїх місіонерів.

— Що ви побажаєте для читачів нашої газети?

— (Павло) Насамперед ми хочемо запросити до нас, в Мурманську область, тих, хто хоче працювати для Бога, бо нам потрібно ще багато працівників.

— (Надія) Бажаємо бадьорості, мужності і щоб ваше бажання працювати для Господа, здійснилося. Будьте відкриті для Бога, щоб Він міг наповнити вас і послати на працю.

— (Павло) Як я люблю говорити у своїй церкві, щоб ми кругом і завжди були місіонерами. Навіть коли ми їдемо у відпустку, то щоб не знімали обладунки місіонера-воїна Христа. Найголовніше, це бути відважним, бо відвага, сміливість дуже потрібна в духовній праці. Бути сміливим навіть тоді, коли тобі погрожують, у всьому покладатися на Господа, не втрачати надії. Бути сміливим і переконаним, що те, що ти робиш — воля Божа, не залишати праці — і тоді труднощі минуть, Бог проведе.

Розмову вела
Лариса ОНИЦУК.

Юрій ВАВРИНЮК

Операція

На завтра запланована операція. Завтра мене відвезуть в операційну і віддадуть у руки «людей в білих халатах», під гострий скальпель.

Я хвилювався. Хоча особливих причин для хвилювання, здавалося, не було. Та операція є операція. На ній трапляється все. Тому внутрішньо готувався до найгіршого, хоча ззовні старався бути спокійним. Як віруюча людина, віддавав себе в руки Божі. Але мимоволі раз у раз спливала думка: «А раптом...» І тоді відразу ж напрощувалося запитання: «А яким я тоді постану перед Господом? Чи все у мене в житті гаразд?»

І я почав «готуватися» до операції. Згадав свої гріхи і покаявся в них, знищив декілька книг та журналів «сумнівного характеру», внутрішньо простив своїм ворогам. Словом, готувався до зустрічі з Богом.

...Операція пройшла вдало. Мене уже давно не турбує та частина тіла, що була хвора. Я про неї вже і забув. Але часто згадую оці свої «приготування» і думаю: «Дав би Бог мені кожен день жити так, ніби завтра — операція».

Недільний день видався холодним та похмурим. Пронизливий вітер ще раз нагадав про те, що зима вже не за горами. Згідно календаря, через чотири дні настає перший день зими. Але в цей холодний осінній день тепло і затишно в новому домі молитви с. Чорниж, де зібралися діти Божі. Навіть погода не стала перешкодою для християн: дім переповнений. Це й не дивно. Бо сьогодні місцева церква відзначає два свята: День подяки та посвячення дому молитви. А розділити радість місцевих християн прибули християни з сусідніх церков. Отож, сьогодні на радість всім багато гостей.

Я вдивляюся в обличчя присутніх — і бачу тиху радість їхніх душ. Нелегко в теперішні часи доводиться селянам господарювати у цих віддалених польських селах. Про це свідчать натруджені мозолисті руки та передчасно постарілі, згорблені постаті. Але обличчя їхні випромінюють радість, а втома від тяжкої праці змінилася тихим благоговінням перед Господом.

Розпочалося святове богослужіння — і селянин зі сльозами вдячності схилився перед Богом.

На початку служіння пастор церкви Ф.М.Онищук схвильовано почав розповідати історію церкви села Чорниж. Він хвилювався, бо історія тісно переплетена з його особистим життям, життям родини. І сльози подяки бринять в його очах.

Вперше вістка спасіння досягла нашого села у 1926 році. Принесли її брати-місіонери з с. Котів Ківерцівського р-ну. Страшне бездоріжжя панувало на Поліссі, але це не зупинило гарячих сердець місіонерів Волині. Часто пішки або на велосипедах чи підводах вони добиралися у найвіддаленіші польські села. Несли для змучених, знедолених людей тепло Божої любові, радість спасіння.

Першими християнами в селі

Чорниж були Василь Сокол, Михайло Романець, Макар Онищук. Вони разом зі своїми сім'ями збиралися для богослужіння на хуторі Камінь в тісних селянських хатинах. Зовсім небагато було християн на той час в селі, але всі переживали щедри Божі благословення. Вони відвідували церкви в сусідніх селах: Липне, Карпилівка, Цумань. Часто проводили спільні богослужіння з християнами сусіднього села Рудники.

Але лихо принесла у глухі польські куточки друга світова війна. Забирали всіх дорослих чоловіків до війська, а брати-християни потрапили до в'язниці за відмову воювати. Повезли їх у далеку ст. Сухобезводну Горьківської об-

домів...» Коли через його уста вийшли ці слова, то брат злякався: «Ой, що це таке сказав!» Але то сказав Бог. Сьогодні ми можемо це підтвердити як свідки та учасники будівництва домі молитви.

В той час невеличка громада християн з с. Чорниж писала і в м.Київ, і в м.Москву до уряду з проханням зареєструвати церкву. Стукали в закриті глухі двері керівників країни, а їхні молитви стукали до Небесного Батька...

Один з чиновників глузливо сказав: «Нічого не вийде. Секта п'ятидесятників є дуже реакційною, тож реєстрації не дадуть ніколи». Це були слова людини, а Бог говорив зовсім інше. Одного дня у 1976 році до християн завітав О.А.Нестерук, обласний пресвітер, і повідомив, що є дозвіл на реєстрацію місцевої громади. Виданий він на два села — Чорниж та Гораймівку, а оскільки в Гораймівці більше віруючих, то дім молитви буде там. І за це християни безмежно були вдячні Богові. Багато років християни з с.Чорниж ходили на богослужіння у сусіднє село, а вечорами збиралися в себе по

домівках. Багато погроз та штрафів пережили, але ніщо не могло перешкодити зростати Церкві Божій.

Минали роки, і в країні почалися великі переми, «потепління» у ставленні до християн. Воно дійшло і до далеких польських сіл. В 1991 році громада християн с.Чорниж отримала довідку про реєстрацію церкви в рідному селі. Радості не було меж. Майже десять років збиралися в будинку тітки Ганни на богослужіння. А Бог кликав до спасіння все нові і нові душі. З часом хатина стала вже тісною для сільської громади християн. Почали міркувати, радитися про новий дім молитви. Ось тоді й запропонував дякон церкви Іван Устимчук збудувати новий дім на своїм полі. Хоч і сутужно на

ласті. Тяжкі були часи для всіх.

У 1949 році християни зустрічали своїх рідних, котрі вижили в тяжких умовах таборів. Повернулися зі знівеченим здоров'ям, але змужнілими духовно. Проводили богослужіння, а влада всіляко перешкоджала і переслідувала. І знову в 50-х роках арешти братів під час богослужіння, і знову ув'язнення на 25 років, знову забирали всю духовну літературу, котру могли знайти.

Тільки Бог допоміг пережити ті важкі часи. Він, як Добрий Батько, піклувався про кожну дитину. Мало було на той час духовної літератури, але діяв Дух Святий. Приблизно в 1957-58 роках Бог проговорив через брата Михайла Романця: «...Прийде час — і будуть виділяти будівельні матеріали для будівництва молитовних

Полісся із земельними наділами, але брат був щирим у служінні Богу.

Тож у 1996 році християни-п'ятдесятники з с. Чорниж емоційно обговорювали майбутню будову: якою має бути, де взяти кошти, матеріали? Щиро молилися до Бога. І Бог чудово благословив будівництво.

За спільною згодою громади пастор Ф.М. Онищук звернувся за допомогою до голови колгоспу В.С. Дишка. І той відповів: «Скільки зможу – допоможу. А ви напишіть заяву-прохання на правління. Ми маємо льоносушилку, якою вже не

користуємося, а я постараюся зробити все можливе, щоб рішення правління було на вашу користь». Так і сталося. Дружно працювали християни невеличкої громади, розбираючи старий будинок та перевозючи будматеріали на місце будівництва. Матеріалу вистачило, щоб звести будинок. Посильну допомогу надали сім'ї Олександра та Володимира Максименків, а також церква з м. Колорадо-Спрінгс. І 13 січня 1999 року відбулося перше богослужіння у ще не закінченому новому домі молитви.

І ось зі сльозами радості та подяки звершується молитва посвя-

ти молитовного будинку, до якої закликав всіх присутніх єпископ церков ХВЄП Волині С.В. Веремчук. Швидко проминули декілька годин благословенного служіння, а християни не поспішають розходитися.

Господарі і гості задоволені: Бог потурбувався і нагодував всіх духовним і фізичним хлібом.

А вітер не вдухає. Немилосердно шарпає за одяг, морозить усіх, хто виходить на вулицю. Залунав дзвін православного храму, що розташувався по сусідству з домом молитви. Два храми поруч. Не часто доводиться бачити таке. А дзвін не змовкає, неначе волає про допомогу. Адже стільки людей в селі ще не спасенні. Безробіття погнало сільську молодь із міст у села, і тут вони заливають свої невдачі горілкою. Тенета гріха затягують все глибше і глибше у п'янство, наркоманію, розпусту. Крадіжками хочуть роздобути для себе на прожиття, а бійки стали звичним явищем для села, хоч нерідко закінчуються трагічно. Спостерігаючи за життям в селі, мимоволі приходиш до думки, що людина деградує. Хвороба гріха калічить безпощадно, і потрібен Лікар серця та душі.

Сполоханий дзвін ще раз нагадує християнам, які вийшли із затишного будинку, про сувору дійсність сільського життя. Згадую своїх друзів дитинства і підводжу сумну статистику: більше десятка молодих людей віком до 30-35 років уже пішли із життя: одних вбили, одних знищив алкоголь, а інші закінчили самогубством. Диявол прийшов, щоб вкрасти, вбити...

Вітер шарпає за поли одягу, ніби прохає не марнувати жодної хвилини, а спішити спасти тих, хто гине в гріхах беззаконня. Не можна сидіти спокійно в теплі, затишку, знаючи, що поряд помирає твій родич, сусід, просто односельчанин. Це буде злочином з боку християн: не допомогти ближньому.

Ой як потрібні сьогодні місіонери для Полісся! Навіть не потрібно їхати десь далеко, а йти від хати до хати, від серця до серця своїх односельців. Потрібні молитви за тих, хто піде.

А дзвін бив на сполох...

Лариса ОНИЩУК.

Лист у номер

Привітствую Вас, сотрудники миссии «Голос надежды», мир Вам!

С добрыми пожеланиями к Вам Асия Вазиховна, член церкви «Назарет» г.Казани.

По национальности я татарка, а в 1991 году приняла Иисуса Христа как своего личного Спасителя. Я очень благодарна Господу, что с самого начала своей христианской жизни я познакомилась с миссионеркой Любой Капран. У нас завязалась тесная дружба, которая длится до сегодняшнего дня. Она часто бывает в гостях у меня и у моей мамы-мусульманки. У мамы собираются женщины, которые ходят в мечеть, но они всегда рады побеседовать с сестрой Любой и послушать слова из Библии.

Я очень благодарна дирекции миссии, что именно к нам в Казань направили такую чудесную сестру Любу. Она часто дает мудрый совет, очень внимательна и отзывчива. Передайте большую благодарность ее отцу, что воспитал такую дочь-христианку.

С 1991 года сестра Люба в нашей церкви вела группу по изучению Библии. Мы с радостью ходили на эти занятия, где больше познавали Господа и сплотились между собой. Через эти занятия мы духовно выросли и получили богатые знания. За все это, во-первых, большая благодарность Господу и миссионерам, которые несли весть о спасении.

С уважением Асия Вазиховна и группа верующих баптистской церкви города Казань «Назарет».

На фото: Любовь Капран (у центрі) серед молоді церкви м.Казань.

Новорічна зупинка

«Хіба ви не відчуваєте, як усі навколо вас метушаться? Інші женуться за днями і, коли наздоганяють котрийсь з них, до того засаплюються, що не в змозі навіть поговорити з ним».

Р.М. Рільке

Новий рік — особливе свято. Особливе хоча б у тому розумінні, що мимоволі викликає спогади далекого і не дуже далекого минулого. Свято, яке зупиняє (нехай лише у ритмі життя та в думках) шалений вир часу і, легенько взявши нас за плечі, шепоче: «Зупинись. Посидь. Подумай». Посидимо. Подумаємо. І — знову в новий вир...

Але спогади залишаються. І часто ось в такі новорічні вечори вони напливають на нас з болем, усмішкою, щемом, розчаруванням — з гамою найпотаємніших почуттів.

В такі хвилини ми любимо згадувати новорічні свята, які колись були у нашому житті. Вони ніби островки серед бурхливого сьогодення, шаленої праці та щохвилиноної боротьби за виживання.

Пригадую зустрічання одного Нового року в своєму житті. Він не був якимось особливим, але ті глибокі почуття, які тоді довелося пережити, пам'ятаються й досі.

Я відбував строкову службу в армії. «Побажання» працівників военкомату, які знали про мою віру, служби серед «білих ведмедів» майже справдилися — служити довелося на Далекому Сході серед морозних засніжених сопок.

Йшов другий рік моєї служби. Ми вважали себе вже заслуженими вояками і почувалися вільніше. Тим більше, що моя робота в автоколоні дозволяла мені вільно розпоряджатися своїм часом і, чесно кажучи, тоді я був досить рідким гостем у казармі. Серед солдатів було багато віруючих — близько чотирьох десятків, і з багатьма я подружився особливо тісно. Але найбільше — з Володею із Житомирщини. Він працював на УАЗі, возив начальника автоколоні і вів напівсолдатське життя.

І ось наступив новорічний вечір. Не пригадую його подробиць. Знаю тільки, що чимала група віруючих солдат поїхала у Комсомольськ-на-Амурі (теж на військових УАЗах) на новорічне богослужіння. Я з Володею залишився на місці. Він і ще декілька віруючих братів-шоферів жили тоді у «вагончику» в гаражі, і тому Новий рік, звичайно ж, я пішов святкувати туди. Ми планували відзначити його вдвох у теплій затишній обстановці. Але наші плани зірвали незвані гості: прийшли хлопці з комендатури, які добре знали нашу «точку», і попросили відвезти їх на військово-будівельний об'єкт, що за тридцять кілометрів, у тайзі. Відмовити було ніяк: з такою службою не варто жартувати.

І от ми в дорозі. Заїхали без пригод. Але з жалем бачу, що до дванадцятої години ми аж ніяк не встигнемо повернутися назад. Звичайно, ми не надавали особливого значення отим символічним цифрам, але все ж, перебуваючи так далеко від дому, рідних, церкви, хотілося використати цей момент як можливість серцем з'єднатися з тими, хто дорогий та рідний нам. Ми перебували з Україною у різних годинних поясах, але ми знали, що через декілька годин у наших церквах о дванадцятій годині будуть ставати на коліна і в цих молитвах згадають і нас. Тому і нам хотілося саме о дванадцятій теж схилитися перед Господом.

...Стрілки годинника з'єдналися біля «новорічної» цифри, коли ми були якраз напівдороги. Ми зупинилися, вийшли з автомобіля. Глибока зимова ніч. Мороз під тридцять. Навколо ані живої душі, лише сопки, ялини та сосни. І каміння, що тут і там виглядає з-під метровою шару снігу. Небо чисте і зоряне. Зі спогадів дитинства саме такою мені уявлялася різдвяно-новорічна ніч. Ми були наодинці з тайгою, зі спогадами і — Богом. В ту мить, коли не було звичної обстановки, не було церкви, братів та сестер, спільної новорічної молитви, особливо близько відчувалася присутність Того, Хто створив цю величну ніч. Незважаючи на мороз, було тепло і затишно серцю. Здавалося: ось там, десь на небосхилі спалахне різдвяна зірка і поведе нас до Віфлеєму. Ми з братом помолилися, поздоровили один одного з Новим роком, подякували Богові, що ми вже знайшли дорогу до Нього, що різдвяна зоря стала нашим дороговказом. І коли повернулися назад, «додому», у затишному куточку продовжили новорічне свято...

З того часу минуло два десятки років. Я часто пригадую цю новорічну ніч. Особливо тоді, коли життя надто закрутить у своєму вирі проблем та турбот. Тоді так хочеться повернутися у ту морозну ніч і майже фізично відчуги Того, Хто однієї такої ж тихої ночі прийшов дві тисячі років тому на нашу землю. Прийшов до нас. І заради нас...

На жаль, у нас все менше і менше є часу для таких тихих зустрічей з Богом. Нехай час зупиняється для нас не лише у новорічну ніч. Нехай же більше буде в житті хвилин трепетного спілкування з Небом, до якого веде наша життєва стежина...

Юрій ВАВРИНЮК.

Двадцятий, прощай

Двадцятий, прощай!

Ти був жорстокий.

Ти шматував тіла і душі, наче звір,
Ніс ненависть свою в долини і до гір —
І скрізь, де був, усі втрачали спокій.

Двадцятий, прощай!

Ти був лукавий.

Пишався, що великий гуманіст,
Але вчинив з усіх найбільше вбивств
І мучив таборами люд безправний.

Двадцятий, прощай!

Ти був кривавий.

Червоний колір надто полюбив —
І все палало від червоних злив
В ім'я твоєї слави.

Півсвіту прапором червоним оповив,

Всіх неугодних укидав у рів,

Закопував живими й утішався,

Що ради людства дуже постарався.

Ти бунтував. Вогні революційні

Палили душі винні й безневинні.

Ти долі руйнував, мов карткові будинки,

Ти відбирав в дітей хлібні шкуринки —

Ти мучив голодом, бо втратив жаль і страх.

Видовища твої — паради плач.

Безправ'я сіяв ти в ім'я ідей великих,

Плодив людей жорстоких і безликих —

Усяку підлу і лукаву гадь,

Що вміє вбити, вкрати і збрехать.

Гнав Бога з краю, з душ людських болючих.

О, як ти вірних Господеві мучив:

Їх в тюрми слав, в сніги, у болота

Лише за те, що визнали Христа.

Ти не зважав на сльози їх пекучі.

О, як ти революціями мучив!

А то був тільки бунт, а то була лиш заздрість,

А то була проста людська ненависть,

Що зодягнула демонське вбрання, —

І плакала у відчай земля.

Та зупинив Господь твій дикий бунт

Й тобі на шию начепив хомут.

І відійшли царі атеїстичні...

На віки вічні?..

Двадцятий, прощай!

Ти був стражденний.

Поміж твоїх жахних поневірянь

Мільйони відбулося покаєнь

На мир блаженний.

Бо кожен, змучений в душі своїй і тілі,

Не покладавсь на власні сили,

До Бога кликав зболено щозмоги,

Чекаючи від нього допомоги,

І пізнавав, що тільки ув Ісусі

Відродиться на силі і на дусі,

Що тільки у Спасителі, у Нім

Віднайде рідний дім, —

І більше не лякала нагла смерть,

І серце наповнялось вщерть

Любов'ю і спокоєм неземними —

І славословив Бога щохвилини.

Двадцятий, прощай!

Засвідчив ти свободу

Моєму безталанному народу.

Він волю вистраждав, та зовсім нещасливий,

Бо майже кожен син його зрадливий,

Бо злодії домашні й нечестивці

Не напились ще батькової кривіці.

Та, Господи, твоя любов і милість

Віллють йому у серце честь і гідність —

І кожен син його в святім пориві

Творитиме діла благочестиві, —

І прийде справжня воля і свобода —

Христова!

Двадцятий, прощай!

Тебе ті полюбили,

Кому Христос явив Себе у силі.

Вони не бачать чорних лихоліть.

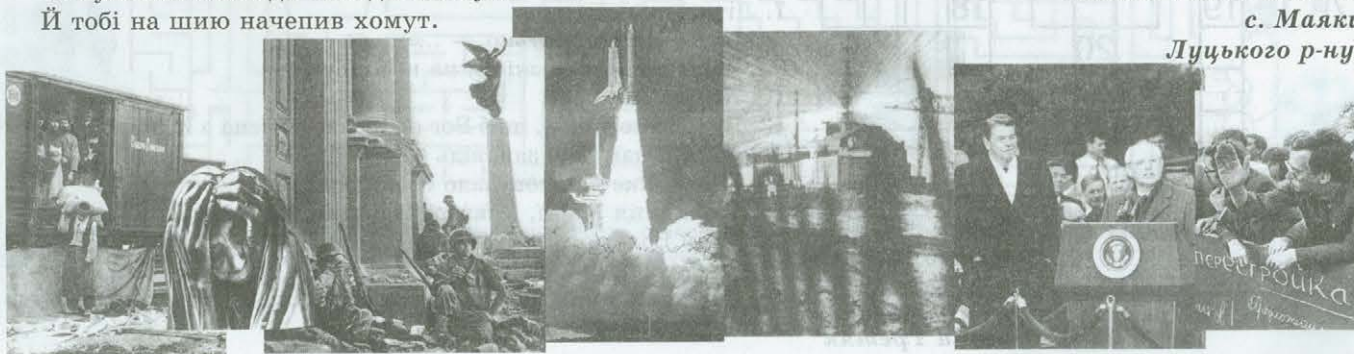
Для них ти краще із усіх століть.

Двадцятий, прощай!..

Василь МАРТИНЮК,

с. Маяки

Луцького р-ну.

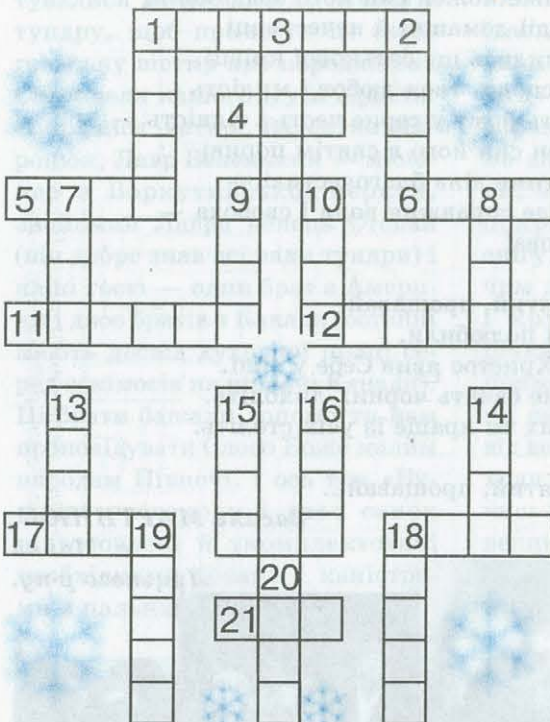

Сторінка для дітей з Різдва Христовим!

Дорогі діти! Дякуючи Богові, ми прожили з вами 2000-ий рік. Він був наповнений приємними подарунками, новими знаннями, можливо, навіть втратами та переживаннями, були радощі і печалі. Але Слава Господу за це — Він дав нам сили усе з вдячністю прийняти, чомусь навчитися з пережитого. І ось ми вже стоїмо на порозі 2001-ого року, року, який відкриває третє тисячоліття. Що ж буде в новому році, що ж буде в новому тисячолітті? Багатьох з нас турбує це питання. Але все відомо тільки Богові. Ми ж з надією будемо дивитися на нашого Господа Ісуса Христа, Який не покидає нас ніколи — й не залишить і в новому тисячолітті без Своєї любові, миру і всякого добра, в якому ми маємо потребу.

Огож, дорогі наші читачі, щиро вітаємо вас з Новим роком та Різдва Христовим! Нехай Святе Дитя, народжене дві тисячі років тому, принесе вам, вашим рідним та друзям радість, спокій і всяке благо для щасливого життя. З Богом у нове тисячоліття!

Кросворд

Надіслав Олег Янюк, с.Рованці
Луцького району.

Над сторінкою працювала
Оксана Третяк

В Різдвачу ніч

Місяць в небі яснолиций,
Чистий-чистий, — як з роси...
В ніч оцю мені не спиться —
Народився Божий Син.

Я в думках до Нього лину
У далекий Віфлеєм,
Щоб назавжди в ці хвилини
В серце Він прийшов моє.

Я любов до Нього чую,
Посміхаються вуста,
Ніч оцю переночую
У молитві до Христа.

Я не спатиму сьогодні,
Зрозуміло тут чому, —
Народився Син Господній,
Тож вклонімося Йому.

Сергій РАЧИНЕЦЬ.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

1. Біблія — це святе ...
4. Те, чому людина віддає значну частину доби.
5. Христос нас ... Своєю кров'ю.
6. Кому з учнів апостол Павло адресував одне із своїх послань?
11. Іжа Івана Христітеля.
12. Син Алкани (1Хр.6:10).
17. Одна з Єгипетських кар.
18. Хто тесть Давида?
21. Пара або ...

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Одна з частин корабля.
2. «Оце посилаю Я вас, як ... між вовки» (Лк. 10:3).
3. Один з пророків.
7. Літо — це ... року.
8. Мати — мама, батько — ...
9. Місце, з якого вознісся на небо Ісус.
10. Жінка Авраама.
13. Будьмо чесними, щоб Бог не ... наші імена з Книги життя.
14. «Ось Я вам даю заповідь ...»
15. Місто, яке вшанувало богиню Артемиду.
16. Служниця Марії, «матері Івана, званого Марком».
18. «Мій Бог, моя ... й твердиня моя...» (Пс. 17:3).
19. За одужання кого просив начальник синагоги Яір?
20. Скількох учнів послав Ісус в місто, щоб приготували місце для Пасхальної вечері?

З Новим роком!

Пошук РІЗДВЯНИХ СЛІВ

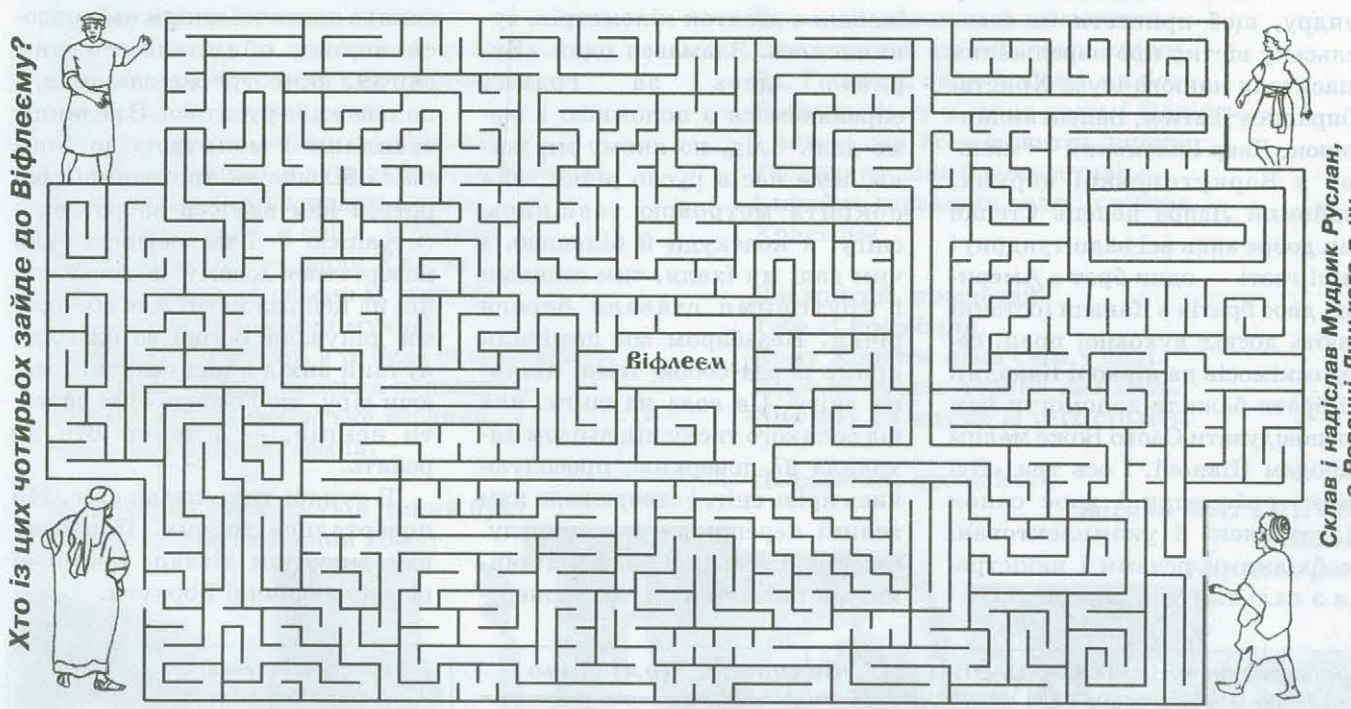
В цьому кросворді заховано 16 різдвяних слів, а з букв, які залишилися, ви зможете скласти слова, якими ангели славили Бога за Новонароджене Дитя.

Добрий день, мій Господи!
Твоїх 66 листів я отримала. Ні один не був втрачений. Я дякую за Твоїх листонош, які зробили все для того, щоб я отримала всі Твої листи. Мені дуже сподобався лист Євангелії, в якому Ти розповідаєш про Своє життя. Ти народився в яслах, там, у Віфлеємі. Не було для Тебе місця. Якщо б Ти прийшов до мене, я б відкрила Тобі двері свого дому. Дякую Тобі, що Ти любиш дітей. А скільки Ти зробив добра для людей — не перерахувати. Та люди чомусь Тебе розпіяли. Та Ти воскрес! І пишеш, що ми воскресли. Яка це радість для мене! Поки що дякую. Не в силі дати відповідь на всі Твої запитання і листи. Чекаю від Тебе вісточки.
Твоя дочка Павлина К.

Дорогий Ісусе!

Я дуже Тобі дякую за твій лист, якого Ти надіслав мені. В ньому Ти сказав, що проблема мого спасіння і вічного життя вже вирішена через Твою Голгофську смерть. Я живу на землі, де царює гріх і багато хвороб, де смерть приходить і розділяє нас від близьких і рідних. Дякую Тобі, Господи, що Ти даєш гарантії в Своему листі на вічне життя. І тому я впевнена, що буду жити вічно з Тобою, і не тільки я, а й мама, тато, братики і сестрички. І тому я дуже чекаю того часу, коли зустрінуся з Тобою, щоб віддати повну подяку за вічне життя.

Твоя дочка Ірина К.

Хто із цих чотирьох знайде до Віфлеєму?

Склав і надіслав Мудрик Руслан, с.Рованці Луцького р-ну.

Першими надіслали правильні відповіді на криптограму, поміщену в №9 (жовтень, 2000), — Анжела Вітряньська, смт. Катеринопіль Черкаської обл., Надійка Сарафінчан, с.Молодія Чернівецької обл.
Відповідь: «Тож пильнуйте, як слухаєте!» (Луки 8:18).
1. Життя (Івана 14:6); 2. Пасху (Матвія 26:17); 3. Олень (Псалом 41:2); 4. Йосип (Буття 35:24); 5. Кохає (Притчі 3:12).

Віктор ОНИЩУК*Спогади*

Наближався до закінчення останній місяць 1998 року. На півночі вже була глибока зима з сильними морозами і з характерною для півночі великою кількістю снігу, який прикрасив Воркуту, сховавши руїни старих бараків і чорну вугільну пилюку. В цій порі полярна ніч займає майже цілу добу. Світло дня проривається біля 10 години ранку тільки на декілька десятків хвилин — і знову темрява бере своє. Ці передноворічні дні ми готувалися до поїздки до ненців у тундру, щоб принести їм євангельську вістку про народження Спасителя нашого Ісуса Христа. Збиралися їхати я, Валентин МIRONOK, Лавр Велецький — місіонер з Воркутинської церкви, знайомий Лавра ненець Степан (він добре знав всі вади тундри) і наші гості — один брат з Америки і двоє братів з Канади (останні мають досвід духовної праці серед ескімосів на півночі Канади). Ці брати бажали допомогти нам проповідувати Слово Боже малим народам Півночі. І ось три «Бурани»-снігоходи і двоє санок підготовлені й укомплектовані необхідними речами і каністрами з паливом для подорожі.

Одягнувшись в теплий одяг з оленьчої шкіри і звершивши молитву за нашу поїздку, відправляємося в тундру. Нам потрібно подолати відстань біля 60 кілометрів до стійбища ненців. Того дня мороз був невеликий, градусів 15, і їхати було приємно. Ми направляємося на північ по ледве помітному сліду від нартів. Це ввечері проїхали ненці на оленях, але через те, що в тундрі постійно дме вітер і все швидко заносить снігом, потрібно було пильно стежити за слідом. Проїхавши з десятків кілометрів, зупиняємось. Зламався один «Буран», дець за годину справляємося з поломкою і ідемо далі. Слід, по якому ми їхали, веде нас в русло річки, яка покрита метровою товщиною снігу, а подекуди й більшою. І чим далі ми їхали, тим вищими і крутішими ставали береги річки. Незабаром ми помітили прямо перед собою темні ділянки снігу. Це вода на снігу, яка від великого тиску під льодом виходила на поверхню, просочуючись крізь сніг, і створювала нам великі перешкоди для проїзду. Обминувши перші водяні ділянки, ми поїхали далі, але попере-

ду нас чекала дуже складна ситуація: один з наших «Буранів» провалився у мокрий сніг і загруз. Спереду вода перекривала нам шлях, заповнивши річку від берега до берега, а через те, що мороз був невеликий, вода не замерзала, а прибувала все більше й більше.

Ми зрозуміли, що далі рухатися не зможемо. Вибратися на берег «Буран» не зможе: високо і великі намети снігу. Єдиний варіант — витягнути «Буран» і повернутись назад, поки вода позаду нас не перекрила нам дорогу. Але витягнути «Буран» з мокро-го снігу було не просто. Сніг, заліпивши ходову частину машини, тут же замерзав, і вона самотійно рухатися не могла. Потрібно було витягувати «Буран» буксиром, перекидати його на бік, вибивати з нього весь замерзлий сніг і тільки після цього можна було на ньому їхати. Для того, щоб витягнути «Буран», його потрібно було спочатку відкопати, а це означало йти по мокрому снігу, глибоко провалюючись у воду. Взуття (тобаки) з оленьчої шкіри набиралося водою, облипало мокрим снігом, який тут же замерзав, і це заважало рухатися. З великим зусиллям і молитвою до Бога після більше як тригодинної боротьби нам вдалося впоратися з ситуацією — і ми змушені були повертатися додому, не досягнувши на цей раз мети. Але все одно ми дякували Богові за благополучний вихід з цієї ситуації, маючи віру, що Господь буде спасати ненців, — і тепер Він це робить.

В тундрі тихо падав сніг. Ми повертались додому. Попереду вже миготіли ліхтарі вечірньої передноворічної Воркути.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.

Тираж: 8000 примірників
Ресстраційний номер: ВЛ 030
від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК
Відповідальний редактор:
ЮРІЙ ТРОЦЬ

Адреса:

вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 7-83-98
E-mail: Voice@voice.lutsk.ua